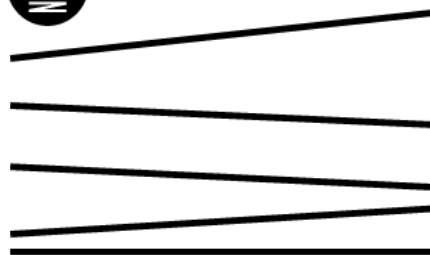

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Molbech, Chr. K. F.

Der er en Gud, som over Danmark vaager!.

Kjøbenhavn : forlagt af F. H. Eibe, 1848

[8] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Molbeck.

*Det er en Guld. som
naar sig i Danmark.*

1848.

53. - 380.

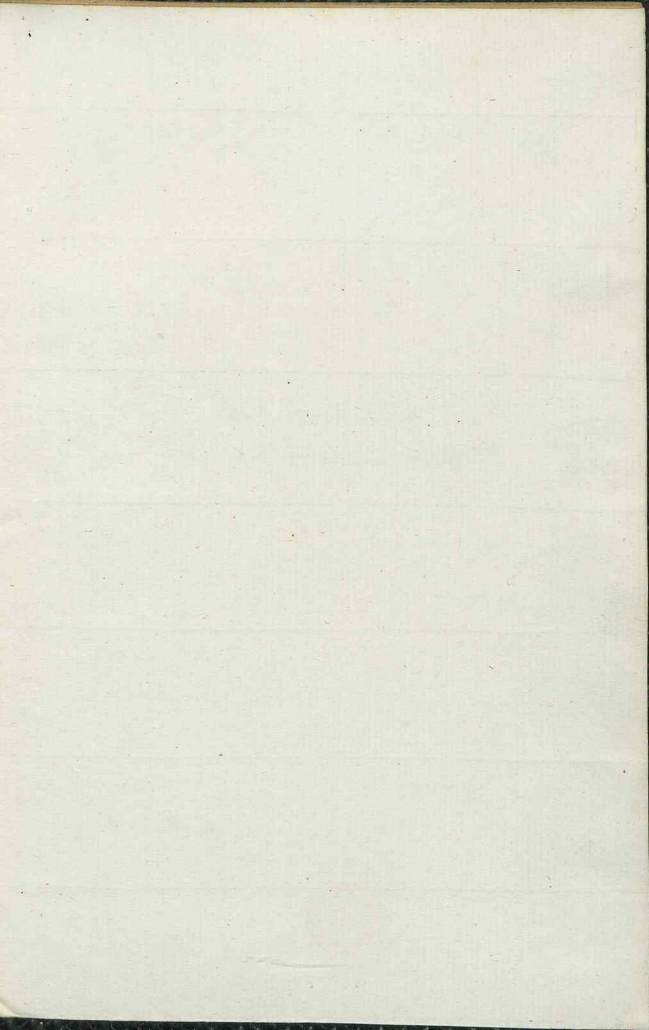
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

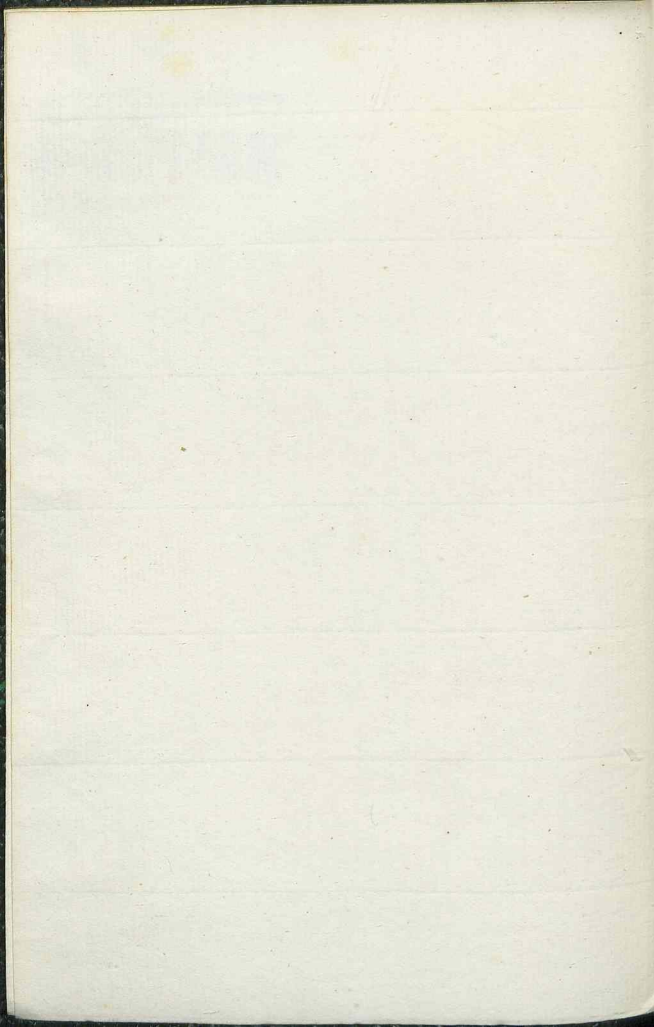

1 1 53 0 8 07893 1

+ Rex

Der er en Gud,
som over Danmark vaager!

Der er en Gud, som over Danmark vaager!
Modløs jeg sad og støtted Haand til Kind
Dg stirred ud i Tidens mørke Taager.
Jeg hørte Lyden af en Hvirvelvind,
Som knusende foer frem igiennem Lande.
Eldgamle Træer knækkedes i Skoven,
Dg vildt for Stormen fløi det visne Løv;
Høit brølende mod hver en Strand slog Boven,
Dg giennem Skyer af det reiste Støv
Rødt lyfte Borgerkrigens Baal og Brande.

Jeg saae en Engel flyve over Jorden,
Udsølbende sit store Vinge-par;
Hvor han drog frem, der fødtes Lyn og Torden
Og Lustens Strømme rysted, der ham bar,
Naar tusende han slog sin stærke Vinge.
Og under ham sært blandede sig Jammer
Med Jubelraab, høi Lyst med Skræk og Død;
Jeg saae, at stolte Slotte stod i Flamme
Og maled Tordenskyens Vinge rød,
Jeg hørte Vaabenlarm og Klokker ringe.

Mit fædre Fødeland laae stille længe.
Kyslig var smeltet Vintersneens Slør,
Og Græs og Blomster dukked op af Enge,
Og Solen skinned — Alting var som før,
Men Jorden aanded tungt dog som idrømme.
Da stævned Englen, svøbt i Taagefrandsø,
Op mod vor skønne, fredelige Kyst;
Hans Blik var Lyn, sin blodigrode Landse
Han stødte dybt i Folkefølgers Bryst,
Saa Havet skiftes ad i tvende Strømme.

Høit taarnede sig op de deelte Bande,
Og Bølge fiendtlig imod Bølge stod,
Da vandred Englen mellem begge Strande
Og saaede Tvedragtsfæden for sin Fod,
Det Korn, der giødes kun med blodig Bæde.
Men giennem Hvirvelvindens vilde Stemmer
Og giennem Havets Brølen under Kyst,
Lød der et sagte Suk, jeg aldrig glemmer,
Det var som kom det fra en Moders Bryst,
Det var som om jeg hørte Danmark græde.

Taus bøiede mit Hoved jeg i Kummer,
Lig En, der ikke Raad og Frelse veed,
Og ønsked blot mig, at til Gravens Slummer
Alt glemmende jeg maatte synke ned,
For Valens Dødsfrig naaede til mit Dre.
Da slog et Lyn ned i min Siæl fra Himlen.
Ret som et Solglimt paa en skyfuld Dag
Det kasted Lys udover Tankevrirnen,
Og høiere end Storm og Volgers Brag
En mægtig Stemmes Klang jeg kunde høre:

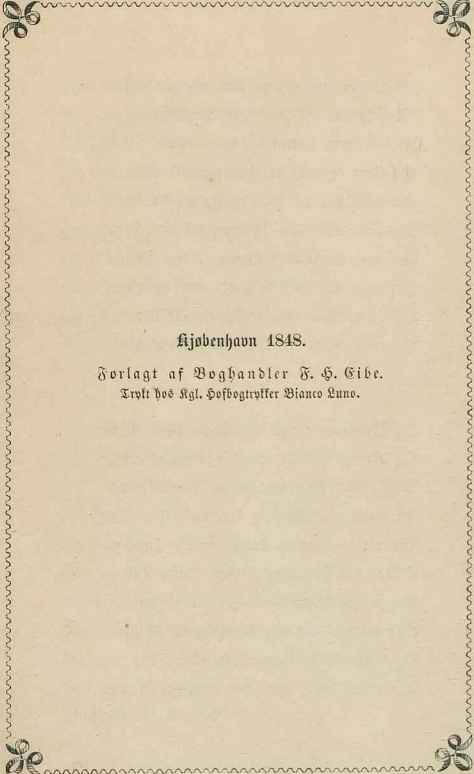
„Der er en Gud, som over Danmark vaager!
Reis dig, du svage Mand! til kraftig Daad,
Dg løst din Pande over Tvivlens Taager!
Du kiender ei Guds hemmelige Raad,
Men Du skal troe, at Alting er hans Villie.
Han som har bygt dit Fødeland i Soen
Dg høit velsignet det fra Aar til Aar,
Han, som med Korn og Blomst har smykket Den,
Dg ladet Skoven grønnes hver en Baar,
Han vaager endnu over Danmarks Tillie.“

„Den Gud, som i de længst fremfarne Dage
Bød Strømmen skilles i det røde Hav,
Dg lod med Frelse sine Stridsmand drage,
Mens over Fienderne slog Volgens Grav,
Dg lyfte for de Frelste giennem Lande:
Den gamle Gud er ikke død; hans Throne
Staaer endnu hift, høit over Verdens Larm;
Hvad han har skilt, han mægter at forsoner,
Dg naar han rækker ud sin stærke Arm,
Da samle sig igien de deelte Bande.“

„Naar han det vil, de vildeølger synke
Med Jublen til hinandens Bryst paany,
I Følgehavet glattes ud hver Kynke
Dg klart og dybt det hviler under Sky;
Da lyser han til Fred og Frihed Landet.
Bee dem, der vilde Tvedragts Udsæd hofte!
Bee over Danmarks Fiender i den Stund!
Paa dem skal Belgen styrte ned, den løfte,
Dg deres Grav skal vorde Havets Bund,
Dg deres Navn til evig Tid forbandet!“

Dg Stemmen taug. Igien jeg hørte Boven
Dg Hvirvelvindens Suus og Lynets Slag;
Men i min Siæl var nu en Kraft fraoven
Til mandig Daad; jeg saae en solklar Dag
Fiernt lyse giennem Tidens mørke Taager.
Velan! kan Freds og Friheds hvide Lillie
Kun af en blodigfarvet Jordbund groe,
Saa vil jeg bøie mig for Herrens Willie
Dg drage Sværdet med den faste Tro:
Der er en Gud, som over Danmark vaager.

Chr. K. F. Molbech.

Kjøbenhavn 1848.

Forlagt af Boghandler J. S. Eibe.
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

